

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ

Τῇ Κυρία . . .

ΕΔΙΑΒΑΣΑ ποιήματα σοφά,
μὲ τέχνην ἢ μὲ δύναμι γραμμέγα,
μ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μ' ὤμεινε κανένα
'ς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τὰ κρυφά.

Σ' τὴν ἄπειρῃ τῆς πλάσης ζωγραφιά,
τῆς πρώτης μου ἀγάπης ἀγγελουδι,
Σὲ εἶδα, καὶ στή θεία σου εὐμορφιά
πρωτόειδα τὸ πειῶμορφο τραγοῦδι.

Σ' τὴν ὄψι σου εὐρῆκα μαζωχτά
τὴν χάρι, τὴν ὁροσιά, τὴν μελωδία,
Καὶ στὸ κορμί σου εἶδα ταιριαχτά
τῆς Τέχνης καὶ Ζωῆς τὴν ἁρμονία.

Ἡ εὐμορφιά σου ἀντάμα μὲ τὸ νοῦ
ἐνώνονται σὰν ἔννοιαις Ὀμήρου,
Καὶ τὰ γλυκά σου μάτια τ' οὐρανοῦ
ἐθάμβωναν σὰν στίχοι τοῦ Σαιξπήρου.

Τὰ λόγια σου ἐσκόρπιζαν ρυθμὸ
ποῦ ὁ Οὐγκὼ δὲν βρῆκε στή λαλιά του,
Κ' ἐθαύμασα στοῦ στήθους τὸν παλμὸ
δυῶ πλούσιαις ρήμας βάρδου ἀθανάτου.

Καὶ εἶπα καὶ ποτὲ δὲν τὸ ξεχνῶ
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, ὡς ποῦ πεθάνη,
Πῶς ἓνα τέτοιο Π ο ῖ η μ α τρανὸ
μονάχα ἓνας Θεὸς 'μπορεῖ νὰ κάνη !...

(Σμύρνη)

Μ.Χ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ